

Det finns ett talesätt att ”plånboken är det sista som blir kristet”.

Den som i kyrkan på söndagen är from som ett lamm, kan vara hård som sten på vardagen, så snart det gäller plånboken. Affär är affär säger man, ekonomi och kristendom har inget med varandra att göra. Men så säger inte Jesus.

Det är just ett sådant synsätt som Jesus fördömer i dagens predikotext. Han varnar för att tjäna både Gud och mammon. Det går bara inte. Antingen kommer hon att hata den ene och älska den andre.

Att försöka älska både Gud och mammon är ett svek. Det är otrohet i förvaltningen. För ”jordens är Herrens och allt vad därpå är” Ps 24:1. Den som tjänar mammon i stället för Gud är en otrogen förvaltare, en förskingrare av Guds egendom. ”Lär mig att minnas att denna jord, och icke blott himlen är din” Sv ps 183:3

Den som är otrogen i det jordiska – hon är också otrogen i det andliga. Hela hennes kristendom är falsk. Hon bryter mot det sjunde budet. Du skall inte stjäla. Att använda Guds egendom bara för sin egen del, det är stöld. Det är också stöld mot medmänniskan att söka utnyttja honom, att dra hans pengar till sig eller att vägra ge det som hör honom till.

Penningbegäret är också ett brott mot det första budet. Det är avguderi. När något annat sätts vid sidan av Gud, blir följderna alltid att Gud skjuts åt sidan mer och mer.

Förhållandet till pengar och ägodelar är en av de allra sista områdena som en kristen låter Gud komma in och bestämma.

Jesus talar här inte bara om det grova bedrägeriet, utan även en mycket hederlig människa kan vara girig. Man ser det av villigheten eller ovilligheten att avstå något för sin egen del, att verkligen offra något för Guds rike. Att offra något av sin egen bekvämlighet, av sina ärligt förtjänade slantar för Guds rike.

Varje människa är en förvaltare av Guds gåvor. Eftersom allt vad en människa har kommer ytterst från Gud, skaparen. Tomhänta kom vi till världen och en dag ska vi tomhänta lämna denna världen. Under vårt liv får vi olika saker som ett lån, det gäller våra kroppsliga egenskaper av olika slag, vår förmåga. Det är Guds mening att vi ska använda allt detta som Guds medarbetare, så att hela våra liv blir en gudstjänst inför Gud. Så att Guds rike ska kunna spridas, att andra människor genom oss ska dras in i Guds oändliga kärlek och tro på Jesus. Att människor ska beröras av Guds kärleksverk i diakonalt arbete. En kristen låter inte det jordiska bli hans herre utan vill använda det i Guds tjänst. Bönen: ske din vilja får bli mottot för den kristne.

När fariséerna hörde Jesus tala om det rätta förhållandet till mammons goda gjorde de narr av honom. Så är det också idag. Man protesterar och menar att detta är orealistiskt att resonera så som Jesus.

En kristen vet att hon ingenting har av sig själv. Allt är Guds goda gåvor, allt är nåd, vare sig det gäller det lekamliga eller det andliga.

Hon vet att hon står i en obetalbar tacksamhetsskuld till Gud. Hon vet också att hon har människor att tacka för så mycket gott. Hon vet att alltsammans vilar på Guds barmhärtighet, och att hela världen skulle gå under, om inte Gud förbarmade sig över oss människor.

Därför övar sig en kristen att tillämpa Jesu levnadsregel: Ge som gåva, vad ni fått som gåva, eller som det hette i gamla översättningen, ni har fått för intet, så ge också för intet Matt 10:8. Det är det rätta förvaltarsinnet. Det är att vara trogen i smått, liksom att vara trogen i stort. Det jordiska och det andliga hör ihop på ett mycket nära sätt.